

Ний бѣхме синца трима,
Трима братя по душа,
По чувства и по мисли,
По мащиха сждба!

Отъ малки се сближихме,
Въ единъ тръгнахме пжтъ,
Но и трима ни смаза
Проклѣтиятъ животъ.

Защо да ви приказвамъ
За нашитѣ тѣгла?
Трѣбва ли да разбудямъ
На мъртвитѣ съня?

Единътъ го убихъ,
Другийтъ се уби. —
Така се тукъ затрихъ
Двѣ ангелски души.

Пакъ азъ? азъ слабъ излѣзохъ
Свѣтътъ ми домиля!
Ржката си невдигнахъ
Съ слава да умрѣ!

Захванахъ да заливамъ
Съ вино мойта скръбъ,
И въ него да намирамъ
Утѣха въ този свѣтъ.

Ей, давайте ми вино,
Пияно като ядъ,
Тжгитѣ да забравя
Да стана спленъ, младъ, —